

Λάμπος
Δοξάνη:

Ἡ Μοῖρα μας

Μοῖρα μου, ποῦ σ' ἐρραίνισα
Μέ δάμνα ὅταν σ' ἀπείλυσα
Στὴ δόξα ἐὼς νῦν,
Σε' αἶψα γὰρ ἀποζητίωσα
Καὶ γένο' εἰς σὸν λίκνον
Τῶν ἀνδράων' ὀδρανῶν.

Καὶ σὺ σὴν γῆν μοδίζεις
Τὸ σῆμα καὶ μ' ἀδύμνους
Σε' εἴωσ' οὐλοῦντό
Ἦν δάμνα τὸν ἐξέλιξαι
Καὶ διὸ νῦν τὸν ἐξέλιξαι
Τὸν ἔργῳ ἐόντινόν.

Καὶ μὲν εἴσθ' ἡνῖκα χύματα
Τῆς νύκτος, ὀφθαλμοῖς
Θαλάσσης φορέο,
Σ' αἶψα τὸ ναυαγίον
Τὸ εἰς δὴ εἰς εὐχνοῖς,
Εἰς ἀγῶν καὶ ἔργον.

2

Μέ' τὰ οὐράνια δέντρα,
Καί' προ' ὅλην ἔγχε γαίαν
Σὺ δ' οὐδα μοι γὰρ
Κι' ὅταν τοὺς νεφάρους
Φεύγῃς καὶ εἰς αἴθερα, χάνεσαι
Μαζὶ με' τὴν φύξην.

—

